

Framhald frá 4. síðu.

hefur United tikð stærstu áskoðarafjöld at sér hesi bæði liðin hafa havt higaril. Heima liðið kom á odda í 20. mín við Don Givens. Stan Bowles skoraði nakað fyrri hálfleik, og sami leikari skjeyt endalga málið miðskeiðs seinna hálfleik.

Sheffeld—Chelsea 1-2 (1-2)

Alan Woodward gjörði hat-trick móti Southampton fyrri jöl, men í hesum dystinum gekst Sheffield verr. Tá lagt verður til merkis, at útlíðið hefur tapt allar sínar síðstu fyra dystir á rað, so var hetta ein góður dystur fyrri teir. Mál teirra vóru skotin av ávíkavist Steve Kember og John Hollins.

West Ham—Norwich 4-2(2-0)

Hesin dystur gjordist merkisverður við tað, at leikararnir, Graham Paddon og Ted MacDougall, sum skiftu lið saman, komu at skjóta hvør síni tvey mál móti teirra gomlu liðfeløgum. Fyri heimaliðið skutu Bobby Gould, Trevor Brooking og Paddon tvey móti gamla liðsinum, meðan útlíðsins mál



Mick Jones

vóru gjørd av MacDougall, sum skjeyt tvey móti gamla liðsinum. Hann hevur skotið øll fyra mál, sum Norwich hevur flinigið í teinum síðstu trimum dystunum.

Wolves—Southampton 2-1(1-1)

Í hesum dystinum brendi hvørt liðið eitt brotspark. Mál útlíðsins var skotið av Bob Sokes, meðan mál heimaliðsins

vóru skotin av ávíkavist Dave Wagsaffe og John Richards.

Annars frættist, at Ian Storey-Moore, Manch. Utd., heur fingið tey ráð frá tí enska fíðbóltssfelagsskapinum um at gevast vagna tann stóra beinskaðan hann fekk í dyslinum móti Arsenal 6. januar síðsta ár. Moore varð keyptur frá Nottingham Forrest fyrri 3,5 mill kr., tá liðið fluttið niður í 2. deild. Hann er farin aftur til Nottingham, har hann hevur eina fyrirtøku. Tommy Docherty, Manch. Utd. liðfyriskipari, tá hann hoyrði boðini: »Vit óttaðust hetta. Fíðbóltssleikarar sum Ian eru gullverdir. Fyri allar Manch. Utd. viðhaldsmenn senda vit eina hjartans tókk og ynskja honum alt tað besta í framtíðini.«

Fyri Leeds viðhaldsmenn eru góð tũðini. Terry Cooper, sum vagna beinskaða ikki hevur verið við í samfull tvey ár, og John ny Giles, sum varð skaddur áðrenn jöl, koma við aftur um fjúr tan dagar. Cooper, sum hevði fast pláss á tí enska landsliðinum, verður roknaður sum

heimsins besti bakverji. Annars verður Allan Clarke helst ikki við í steypadystinum í morgin, av tí at hann fekk knæskaða nýggjársdag og varð borin út av vøllum.

NOGV OLJA UNDIR EYSTURSIÓNUM

Reins'verkini í Lettlandi, Litauen og Hvítarusslandi fáa nú olju frá 7 boringum fram við baltisku strondini. Oljan er sera re'n og hevur høgt brennivirði.

Franskur banki í Moskva

«Banque de Paris et des Pays-Bas» hevur opnað útbanka í sovjetska høvuðstaðnum. Grunurin undir hesum tiltaki er, at síðan franska-sovjetska samarbeiðsavtalan kom í gildi, er sambandið í handli og íðnaði vordid so nógv, at tørvur varð á nýggjum peningastovni.

Almennir kvøldfyrilestrar

BÝARSKIPAN

Í januar heldur Gunnar Hoydal arkitektúr hesar báðar fyrilestrar á Fróðskaparsetrinum:

Hóskvöldið 10. januar: Býarbygging í Norðurlondum.

Hóskvöldið 17. januar: Havnin — fyrr, nú og komandi.

Fyrilestrarir byrja kl. 20.

FRÓÐSKAPARSETUR FØROYA

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

19. PARTUR

Ákre hevði fingið hendur á henni, Manja rópti framvegis um hjálp. Róp hennara góvu afturljóð.

— Sleppið mær. Lat'ð meg fara!

— Hvi, stynjaði hann. — Nú býðst okkum høvi at fáa hugnaliga løtu saman. — Vit eru bert tveyein!

— Sleppið mær, rópti hon aftur. — Eg havi tygum!!!

— Vit bæði skulu bert tala saman. Eina stund.

Hann tók um miðju hennara og helt fram:

— Eg ynski bert at greiða tær frá øllum tí, sum serir meg.

— Sama var galdandi fyrri allar hinar — men tær vildu ikki lurta eftir mær — og so gjordist eg vreiður, ja, so vreiður, at tað ávirkaði sjón mína.

— Men tú skilr meg, Manja, ikki satt? Tú hevur sæð meg áður. Vit kenna hvørt annað.

Tú vil fegin lurta eftir mær, ikki so?

Manja leit ræðsluslign í andlit hansara. Tað var eins og gjordist andfíð ræðuleikakendari, tá hann talaði.

Bráðliga festi hon eygað á nakað, ið skygdi á handlið hansara. Tað var prýðlukur hennara. Sum hon hevði fingið frá Bob.

Hóast tøg valdaði yvir sam-

veru teirra eina stund, kendist tað, sum ein dystarandi hevði tilveru samsundis.

Manja hugaði um handrit fadirsins um blómurnar. Tað var eins og var hon mánalysið, sum var í hornatøkum við hina óndu plantuna.

— Tú skilr væl, hvi eg bert kann elska tað unga lyndið. Tað lyndið, sum aldri er nomið við áður.

— Nei, svaraði hon kvikliga. Manja rópti alt, hon var ment. Og Ákre gjordist heilavillur í somu stund.

Hann skreiddi kjólan, ið fjalði unga likam hennara, burtur. Síðan let hann hendur sínar ferðast á likami hennara. Eym-liga.

— Nei, nei... Hon græt. — Latid meg sleppa burtur hiðani.

— Ellinor!!!

Ellinor. Hvat var tað, hann segði?

Ellinor! Ellinor! Elskaða mín.

Tú veit, hvussu viðurskiftini lagaðu seg, tá eg var ungur. Tú, sum er einasta menniskjað, ið skilr meg.

Manja helt fram at dystast móti honum.

Í somu stund kom Bob undan heygnum, har leikur fór fram. Hann var komin á røttu rókina. Hevði fylgt rópum Manju.

— Far burtur, títt ódýr.

Rópti Bob. Samstundis sum hann hevði hann harðliga tilviks.

— Ákre var í eini fellu. Bert stardi. Ræðsluslign. Smoykin.

Winter, ið hevði fingið í holunum á Bob, var eisini komin í tál hjálpar.

Manja græt og illa let.

Høvur hennara var borað niður í tað bleyta lendið. Vardi tað við ørmum sínum.

Stutt eftir hoyrdist hundagoyggj.

— Hvussu við Ákre, spurdi Bob.

— Ber ongan ótta. Løgreglan er í nánd.

Teir hoyktu seg niður yvir taungu gentuna.

— Manja, elskaða Manja, segði Bob.

Hon vendi sær frá honum.

— Manja, segði Winter. — Gjörði hann tær nakað. Svara mær. Gjörði hann tær nakað?

— Tað veit eg ikki, svaraði hon syrgin.

Winter og Bob stardu at hvørjum øðrum.

Síðan komu fyrsu løgreglumennir til sjóndar. Hundarnir høvdu fingið loyvi til sjálvir at seta sín tiltek í verk mægis Ákre. Teir gøvdu alsamt.

Manja tóktist ikki vera skadd á nakran hátt. Var vordin meinslaga eitt sindur.

— Góðasta Manja.

Winter royndi at fevna hana

Tey fóru til gongu. og soleiðis troysta hana, men Manja bert hevði seg undan einum hvørjum tiltaki fadirsins.

Bob var í villareidi. Andlitsbragð hansara bar boð um hetta. Hann skilti als onki av atburði hennara. Og hóast hann royndi at koma á tal við hana, hevði hon seg undan hvørja ferðina.

Okkurt er hent. Hon er vordin skelkað av hendingini. Hugsaði Winter. Okkurt bylgdi í henni, helt hann. Og so var tað eisini júst sami atburður sum ta ferðina. Tá Betty og...

Winter bar ótta fyrri hesi hugsan. Nei, hann...

— Hvi sigur tú onki, Manja, segdu Bob og Winter við eina munn. — Greið okkum frá hendingini. Kennir tú okkum ikki? Pápi tin og so Bob???

Men Manja tóktist ikki bera kenslu á teir. Sambært framhaldandi atburði hennara.

Eftir at hava gingið eina løtu, varð semja fingin um at boðsenda sjúkabili, so Manja kundi koma undir læknahond.

Løgregluhundarnir gøvdu framvegis. Men bráðliga gjordist tøg.

Fullkomulig tøg.

Ein løgreglumaður breyt kvirruna. Hann kundi ikki bara sær.

— Teir eru komnir fram á hann!

Ein annar løgreglumaður fór beinan vegin til gongu.

Manja gjörði onga móttøðu, tá hon gjordist vitandi um, at hon skuldi koma undir læknahond.

Men sjúkabili'n var neyvan komin langa leið, áður enn ein løgreglumaður stynjandi boðaði frá, at ein annar sjúkabilur var fyrri nýðni.

Tað var Ákre, ið var komin álvarsliga til skaða.

Eftir at løgregluhundarnir høvdu funnið hann, byrjaði

hann at gera móttøðu, sum bert gjörði lt verri.

Løgreglumaðurin tók fram eitt fummaklaði, fylt við lutum, Ákre hevði havt uppi á sær.

Millum lutirnar var ein prýðilutur. Hann var eyðkendur.

— Prýðiluturin er ogn Manju, segði Bob, ið hevði fingið á heitan frá Winter um ikki at koma til sjúkahúsið fyribils.

— Eg havi sjálvr latið henni hann, legði hann afturat.

— So verður tú noyddur at fáa lutin aftur og lata Manju hann í hendur sínari, helt løgreglumaðurin. — Annars, ein sera vakur lutur, legði løgreglumaðurin afturat.

Bob seiti seg í løgreglubili'n.

Hann hugaði. Hvussu man atburður Manju vera nú? Framvegis sum áður? Tað var eins og høvdu tey aldri hĩst áður. Sum vóru tey púra fremmand fyrri hvørjum øðrum!

Bob var komin til keppstaðarsjúkrahúsið. Har hĩti hann Winter.

Hann var syrgin á at lita. Bob fór yvir móti seiti hansara og sýndi honum prýðilutin.

— Eg eri so ræddur, Bob, segði Winter. — Ræddur fyrri úrslitum av sjúkalegu Manju. Hon verður ivaleyst fegin at sjeigja prýðilutin, legði hann afturat.

— Hvussu er tað hennara, spurdi Bob.

— Læknin sigur, at Manja er vordin skelkað, men at hon fer at koma seg.

Ein sjúkasygnir kom gangandi eftir gongini.

— Eru tygum Winter, spurdi hon.

— Jú, so er.

— Tygum kunnu fara innar í stovuna, har dóttir tygara liggur. Men verði bert líla stund, segði sjúkasygnir.

— Tøkk fyrri, svaraði Winter.

— Latum okkum fara, Bob.

(Framhald)